

Cởi Áo Cho Nhau

Hoài Ziang Duy

Lúc bảy giờ khoảng bốn giờ chiều. Tôi thấy Ngạn giận dữ với Vân. Giọng anh hẳn học :

- Làm cái gì ở đó?
- Thì đi làm.
- Anh muốn hỏi em có không?
- Mà có cái gì ?
- Tình tự.

Giọng Ngạn bực tức.

- Hồng dám đâu. Kịch tính cho vui mà.
- Em đóng kịch hả. Chỗ làm chứ đâu phải sàn diễn.
- Có quên đâu, mình có đời sống vợ chồng mà, không lâu nhưng đủ mặn nồng.

Câu trả lời của Vân làm anh dụi xuống. Cô ta ngồi áp gần Ngạn. Cánh tay thon dài bá cổ anh. Mặt nhìn nhau cúi xuống thật gần. Anh không tin em sao. Giọng cô ta nũng nịu. Trời ơi! Lúc này mà Ngạn cũng tin à. Cái bầy đó. Tôi muốn nói với anh. Bình tĩnh một chút, đừng tin đàn bà. Kịch đó. Nhưng không. Anh nhận cái hôn nồng nàn rồi ngồi yên.

Kể từ ngày rước Vân qua, ngôi nhà ấm cúng hơn trong đời sống chồng vợ. Vân liếng thoắng, lúc buồn vui cảm động, tiếng cười, nước mắt dễ dàng chảy ra, không biết đâu là thực. Hồi trước, nhìn Vân diễn ở sân khấu quê nhà, anh ngưỡng mộ cảm phục. Bây giờ sống gần người đàn bà kề bên, anh có những lo lắng khác. Tâm tình Vân đối với anh cứ cho là thực đi, bởi một điều anh nghĩ giản dị, con người sống với nhau vốn quý chỉ có tấm lòng, hướng hồ gì ở đây anh còn nhiều vấn đề cư mang phận đàn bà như Vân. Hoàn cảnh bây giờ ít nhất Vân phải cảm thông cho anh. Cả tháng trời nay mất việc. Anh mang cái mặc cảm thua thiệt ở người đàn ông không làm ra tiền lúc này. Nhưng tiếng đồn từ những người đàn bà làm chung sở, ở quanh căn chung cư này làm anh bực.

- Cái gì làm em mê mẩn ở nó?
- Nó nào? Anh ghen à?
- Không, anh tự ái .
- Anh sợ thua thiệt, nên mới có tự ái?

Nhìn lấy chồng một thoáng Vân tiếp lời:

- Đã bảo là kịch mà.
- Anh muốn em sống thực.
- Là thực đó. Anh quên em là kịch sĩ à. Lúc giao du đùa như trò diễn.
- Không được, em không thể có hai con người sống lẫn lộn.
- Còn anh chi . Anh cũng có người tình trong anh. Lúc anh viết lời yêu đương, trong vai trò con điểm, sự thật bắt anh làm điểm mới nói được à.

Vậy là cô nàng đang nói tới tôi đó. Vừa phải thôi ghen. Phải có tự trọng chứ. Tôi sống bên Ngạn, bên mối tình chung, lúc nào cũng yêu thương chăm sóc như cho chính bản thân mình. Tôi chỉ là mình chứ không phải Ngạn. Anh ấy yêu tôi là quyền của anh ấy. Tình yêu có bắt chợt, nhưng không có nghĩa trái tim, cái đầu, không biết chọn lựa. Nói với cô ta đi, anh yêu em thế nào. Buổi đầu mình đến với nhau như thế nào. Đầu thì thăm gì, chỉ là lần đầu anh khóc, biết nói tiếng yêu đầu tiên, khi cánh tay run, anh nắm lấy hình bóng, nhìn ngấm tà áo trắng ở tuổi học trò. Buổi hoàng hôn ngày nào. Ai đã ngồi với anh nơi công viên, cái băng đá lạnh lẽo, nhìn xuống giòng sông, nước lặng lẽ chảy. Ai đã khuyên can anh đừng yêu cô giáo trên băng phấn. Đó là những cảm dỗ lãng mạn không đi đến đâu. Mọi điều mọi chuyện, em vẫn tha thứ cho anh. Nếu so với Vân em không phải đáng yêu hơn à. Tôi ngồi yên bên anh, lặng lẽ. Giọng Vân như đổ về:

- Đừng nghĩ nhiều, mình sống cho mình trước đã.
- Đánh là vậy, nhưng ai mang nỗi đau cho mình.
- Đừng mang vào mình những chuyện không cần thiết.
- Cái nào là không cần thiết trong đời sống bây giờ.

Ngạn trả lời như tự hỏi lấy bản thân mình. Chính anh, anh cũng không hiểu rõ. Cuộc sống là những vô vị, ngoài nỗi đam mê cho chính mình hay cho người đàn bà gần gũi bên anh.

Từ thuở nhỏ, anh sống trong gia đình không có người mẹ, hay nói chung, không có bóng dáng đàn bà để hiểu thế nào là tình cảm ướt át, săn sóc. Anh sống trong nỗi cô độc và tự làm người lớn với chính bản thân mình. Cuộc đời với anh không là hài kịch hay bi kịch, nó chỉ là những dửng dưng lửng lững trước mặt, hòa mình vào, hội nhập, đưa đẩy để tiến lên phía trước. Cái nhìn ở anh không phải là bề mặt ở người đối diện mà đằng sau nó, cái cảm giác sâu kín thương hại, giận dữ, thứ tha lúc nào cũng hòa lẫn, đôi lúc anh không hiểu nổi.. Anh sống với Vân, rước Vân qua là tiếp nối cái cuộc tình bỏ dở với chị Vân hàng mấy năm trước, nay đâu đó yên bề, chỉ còn hình bóng mang theo nỗi cô độc cho chính mình. Lúc anh bỏ đi Vân chưa có gia đình. Cái gì đã đẩy Vân đi lên, trường lớp kịch nghệ hay chính những sâu kín khổ đau trong cuộc tình chất chua đứt đoạn. Người ta châm biếm, bóng gió với anh. Ở tuổi này không cưới được vợ, phải về xứ nhà mang qua, đủ biết anh khôn đốn thế nào. Mặc cho họ nói, đâu ai hiểu tâm tình anh dành cho Vân là tâm tình anh dành cho một người qua hình bóng khác.

Chị em sanh đôi, giống nhau như hay giọt nước. Thêm nữa đưa Vân sang, qua những thủ tục như một hình thức chấp nhận vợ chồng hôn thú, rồi thôi, khỏi phải trả ân trả nghĩa. Điều anh không ngờ. Ngày tháng chung đụng gần gũi, đã làm những tạm bợ lại gần hơn. Anh muốn làm quân tử cũng không xong, khi mà bên anh Vân như một hình bóng, như mối tình năm xưa giục giã anh sống lại tháng năm ngày cũ. Vân chấp nhận như một thứ tình gia đình lâu ngày tin tưởng được. Không nhớ lời đầu tiên thế nào. Ở tuổi đời anh, anh chỉ diễn tả bằng hành động, hơn là những lời yêu thương trong ngôn ngữ. Điều cần thiết bây giờ, chính là thực tế trước mặt hơn là những câu mời chào tình tứ lãng mạn. Còn Vân, như một khung trời chấp cánh bay lên, mơ ước trở thành một người tiếng tăm, như cô hàng ôm áp. Sống với Vân là sống lại với tình xưa nghĩa cũ, sống lại một thời thơ ấu của mối tình đầu. Ngày đó, gặp lại nhau mọi việc đã lỡ làng, lời anh hứa đưa Vân sang đây, đùm bọc che chở cho cô em, cuối cùng cõi áo cho nhau đã là một định mệnh an bày, rút ra nghe chừng đã muộn... Ai nắm níu ai, ai ghen tuông hờn dỗi, như một mớ bong bóng bay quanh quẩn trong ngôi nhà, trong tình nghĩa chấp nối từ một cuộc tình sót lại.

Ở giữa ba người, tôi hiểu anh hơn ai hết. Đừng hỏi tôi là ai. Một người đàn bà trong anh, hay bên anh, cứ gọi vậy cũng được. Cái cứng cõi bên ngoài ở một người đàn ông, thật ra như một lớp áo khoác, mặc che hòa đồng giống thiên hạ sự, thật ra bên trong còn có những yếu đuối cảm dỗ, xúi giục, nhu nhược yếu mềm. Đừng nghĩ anh tách rời tôi, chạy theo hình bóng khác. Tôi không sợ điều đó, bao năm đeo đẳng lấy anh, sống chung cùng dục vọng, chẳng nhẽ tôi không hiểu được con người anh. Chính tôi là người xúi giục, vì tự ái không ra gì bỏ đi mối tình đầu, chính tôi khuyên can, anh ngừng lại cái đêm anh lấy Vân. Đã bảo là đừng, thân xác hấp dẫn mê mẫn, cuồng nhiệt trong phòng ngủ, chỉ thỏa mãn trí sinh lực người đàn ông một lúc. Miệng người đàn bà không nói, nín thinh chấp nhận chưa hẳn là một tình yêu chọn lựa. Chính họ đang ửng chuẩn cảm giác, bỏ quên một lúc nào đó để được thư thả cho chính mình. Đã lỡ. Cái gì cũng đã lỡ, Câu nói như một oan nghiệt đè xuống chiếc giường oằn oại cong cớn. Chính anh, anh chủ động mọi sự, nằng chỉ chống trả lấy lệ, buông xuôi theo con nước ròng tìm chỗ nương thân.

Thật tình mà nói. Người đàn bà trong anh là tôi. Như nàng, tôi hiểu phút yếu lòng. Ai không cần chờ che chiu chuộng sẵn đón, bất cứ hành động nào dù hạ tiện đến đâu đối với người ngoài cuộc, chỉ cần người đàn bà nhìn xuống đón nhận, thỏa mãn tự ái, đầy tính thương hại, trước sau gì nàng cũng nằm xuống nín thinh. Đó là câu trả lời kết thúc, khi anh hung hãn xốc tới bằng hành động hơn là lời xin phép. Có thể anh không thấy không biết tôi là ai. Trong con người anh có tôi. Trong con người Vân có một người đàn ông khác. Tôi không phải là nhân xưng tính thiện ác. Những lúc Vân tìm cảm giác lãng mạn khác đi lúc bình thường, là lúc người đàn ông tìm ẩn xúi giục, thỏa mãn cái dục tính ở người đàn bà an phận bỏ quên. Ngạn không thấy, nhưng tôi thấy, chúng tôi là kẻ đồng tình. Không ai biết để lên án chúng tôi, chỉ có cái bề ngoài của mỗi xác thịt nhận chịu tiếng thị phi, còn lý trí tình cảm bên trong, chúng tôi có một đời sống ngẫu hứng, thích làm ngược lại, tạo mối oan khiên để làm nên cuộc đời có nhiều sắc thái, cảm động bồi hồi hay nghịch lý luân thường là lúc tâm tình ở tôi nắng sớm chiều mưa, bỏ quên lời trách cứ bên ngoài, chạy trốn một lúc, mặc lấy cuộc đời riêng. Ai không có một lúc rong chơi cuối trời quên lãng. Nói nghe lãng mạn như thơ vậy, nhưng cuộc đời có mấy lúc êm đẹp thuận chèo.

Câu chuyện, những ám ảnh từ trong ngôi nhà, anh mang đến đây. Phút này là lúc ngồi đợi. Đã bắt số, ghi tên, chờ tiếp xúc. Anh cần làm thủ tục đầy đủ để nhận trợ cấp thất nghiệp. Căn phòng không rộng lắm vừa đủ vài chiếc ghế ngồi, không ai nhìn thương hại ai. Mỗi người một hoàn cảnh riêng. Không thấy trẻ con lúc này. Chỗ tìm việc làm, trợ cấp cho người mất việc, chứ đâu phải sờ xã hội. Ngạn thấy yên lòng, không kỳ lắm, không quê như anh tưởng. Sông có khúc, người có lúc mà. Ngạn tự nhủ, đã đóng thuế, giờ lúc kẹt, lấy lại là chuyện bình thường.

Mấy ngày nay anh mang tâm trạng buồn bực, gây gổ với Vân do ghen tuông, do tự ái, ích kỷ hay gì đi nữa anh cũng không rõ. Ngồi ở bàn viết cứ nghĩ để dành buông thả, viết ra như giòng đời trôi nổi. Vậy mà đã bao lần thần thờ khựng lại. Những lúc bù đầu với công việc. Anh thèm được phút rảnh rang để ngồi xuống ép mình viết lách, như thói quen anh đã làm từ nhiều năm nay. Bây giờ lúc anh hoàn toàn có thời gian để làm việc như ý, thì mỗi lo toan cho đời sống, cho sự sinh tồn, lại án ngữ, chặn anh lại theo tiếng thờ dài, không muốn làm gì hết. Buồn nản trống không. Đã nhiều lần như vậy, nhưng mỗi lần lại một cảm giác khác. Lúc này đây, bên lòng quanh què anh cảm thấy khao khát thứ tình thân gia đình, có an ủi dỗ vè, hình ảnh mẹ cha kề cận lúc ốm đau. Tự dưng giọt nước mắt âm thầm chảy ra, như một thứ đất hoang khô cằn chực chờ một mạch nước vỡ. Đã bao lâu rồi anh không được khóc. Qua rồi thời tuổi nhỏ, nước mắt chỉ là những ngấn lệ thôi thúc một mình che giấu. Trong đời anh không có lần nước mắt nào dài lâu, nhiều lần lập lại, ngoài nỗi đau thương khóc cho mẹ cha, cái tình gia đình một đời gắn bó. Không ai biết, Vân cũng không biết, chính anh, anh trở lại đời sống từ nỗi tuyệt vọng buông xuôi, từ nỗi chết lần hồi ở bản thân anh.

Đạo đó, trong cuộc sống thường nhật. Anh lần hồi mất đi trí nhớ, đầu óc lẫn lộn từ những chuyện không đâu, từ những ám ảnh năm xưa, từ những thực tại dồn nén chịu đựng, từ nỗi cô độc không người thân quen. Anh muốn quên tất cả, để lòng thư thả, để rồi cuối cùng anh quên thật. Từ một chứng bệnh xóa đi trí nhớ chứ không là điều lãng quên tự tạo. Anh khổ sở chỉ còn biết thân xác mình. Anh không thể làm điều gì khác nữa trong công việc, trong đời sống tạo lấy niềm tin tưởng cho người chung quanh. Anh mất việc, cô độc trong sự thiếu thốn, trong tình thân. Lúc bấy giờ anh quyết định cho mình cái chết thật âm thầm, muốn nói cùng ai cũng không có được. Anh nhịn ăn để chết lần hồi. Trong nỗi tuyệt vọng anh đã chọn cho mình cái giải pháp không phiền lụy tới ai.

Ba bốn ngày đầu anh đói lả kiệt sức, chỉ còn uống nước cảm hơi. Anh sống thoi thóp chờ đợi cái chết đến với mình thật hiền hòa. Chỉ có nước lã. Phải. Lúc này chỉ có nước để cầm cự với cơn cơn cào, chỉ có nước giúp anh giữ chút hơi tàn sót lại. Trong giờ cuối cuộc đời, khi người đã quên tất cả, khi người sắp đi vào cõi chết là lúc những người anh thương yêu nhất lần hồi xuất hiện theo thứ tự ngoài dự cảm ở anh. Anh nhìn thấy thời ấu thơ trong ngôi nhà xưa cũ, nhìn thấy đôi mắt, nhận dáng người mẹ lần cuối khi đưa tiễn. Giọt nước mắt già nua khóc cho lần đi không biết ngày gặp lại. Cái nắm tay quyến luyến ở đứa em, nó còn nhỏ quá. Anh quay đi ngăn nỗi xúc động ở chính mình. Vì tương lai, vì tự do chọn lựa.

Khi tưởng mình không còn cơ hội cầm cự được nữa, là lúc anh phục hồi như một phép màu. Cơn đói qua đi, không hành hạ như lúc đầu. Chân anh không vững để đứng lên, thân thể nhẹ tênh. Cảm giác trong đầu anh như giòng nước xuôi nguồn tinh khiết. Trí nhớ lần hồi hiển hiện. Tự dưng anh thấy cô độc, giọt nước mắt lăn đi, anh khóc như đứa trẻ thơ thêm được khóc. Vậy mà anh không chết ư? Anh tự hỏi với chính mình. Lúc anh muốn chết như một kẻ điên dại âm thầm, chính cơn đói và nước lã đã cứu anh. Nỗi khổ đau không làm chết đi cái nghị lực tiềm ẩn ở con người, vô hình chung không nhắc đến. Chính nó, ở điểm này anh nhận ra rằng, trong anh còn có hình bóng khác, một con người sau tấm gương soi phản chiếu đối nghịch. Trong anh, ai đã mang đến ký ức năm xưa tưởng chừng bỏ xuống vực thẳm. Ai đã mang đến cho anh nỗi bồi hồi xúc động thoáng qua thật nhanh. Kẻ lạ mặt nào đang sau cánh cửa chơi trò oan khiên... Anh đang muốn nhìn thấy nó, dung nhan một người đàn ông hay một người đàn bà lãng mạn. Nghiệp dĩ bắt anh trở thành người viết cho thiên hạ hay do chính bản thân anh, ở đó anh vay mượn cái tình nhục dục qua hình bóng khác.

Lấy Vân lấp liếm cho người năm cũ. Một người đàn bà hiện thực, hay chính người đàn bà đó đang sống với tâm hồn kịch sĩ với anh. Thực tế trước mặt đòi hỏi cơn chịu đựng. Anh muốn sống như người bình thường, người không có trái tim biết rung động, biết khổ đau, một con người chỉ nhìn thấy phía trước, không cần thiết ngó lại sau lưng. Vậy mà không được. Chung sống với người có tâm hồn kịch sĩ thứ thiệt, một người đang viết kịch bản cho cuộc đời anh, liệu còn diễn được bao lâu trong đời sống hiện thực. Anh không muốn mình yếu

hèn, chạy trốn. Anh biết mười năm nữa mình sẽ già đi trong tuổi đời chênh lệch, chừng đó có thể anh chỉ là người kéo màn, người nhắc tuồng sau cánh gà, nhìn giòng đời trôi đi thấy chính mình đang hợp diễn. Bây giờ thì không, anh muốn phấn đấu để làm lại tất cả, phá bỏ sự nhẫn nhục, nhường nhịn, tiến lên phía trước. Tình yêu, đôi lúc anh tự hỏi. Liệu có còn không trong tâm hồn một người đàn ông tự thấy mình già cỗi, trở tráo trước một thực tế. Đó là đời sống.

Hình như có ai gọi tên anh. Ngạn đứng lên, tiến lên khung cửa trước mặt. Câu chào hỏi xã giao thông thường. Khỏe, nhưng thật ra mệt hơn nhiều. Đó là lý do phải đến đây ngồi chờ đợi đến phiên mình.

- Ông cho coi bản lãnh lương tháng sau cùng.

Người đàn bà Mỹ phụ trách soát lại giấy tờ, hồ sơ Ngạn điền đủ, cây viết trên tay bà khoanh tròn ở số điện thoại, giọng niềm nở hướng dẫn.

- Ông về gọi số này, máy tự động trả lời, ông làm theo từng bước, cung cấp phần đòi hỏi, họ sẽ cho ông biết cái mã số hồ sơ, tiền trợ cấp thất nghiệp sẽ gửi đến theo địa chỉ.

- Bao giờ?

- Khoảng hai đến ba tuần.

- Sao lâu vậy?

Người đàn bà nhún vai, thái độ bình thản.

- Chịu thôi, Đây không phải là trường hợp khẩn cấp, ông vui lòng chờ đợi. Cần nói thêm với ông, số tiền là bốn trăm ba chục đô cho hai tuần, một tháng là tám trăm sáu chục đô. Trợ cấp kéo dài sáu tháng. Trong thời gian này, ông thông báo cho chúng tôi biết hàng tuần ba địa chỉ xin việc. Chúng tôi sẽ giúp đỡ tìm kiếm tiếp cho ông.

Vậy là xong. Ngạn nói tiếng cảm ơn. Anh trở lại ghé ngồi, cầm lấy tờ báo bước ra. Lúc này đây, anh chưa muốn trở về nhà. Cái cảm giác trống không làm anh lặng lẽ. Anh muốn lẩn la cho hết một ngày, như những ngày qua anh đã tạo cho mình cảm giác rời khỏi nơi trú ngụ. Lúc trở về, anh phải mang gương mặt bình thản, trả lời câu hỏi của Vân. Sao thế nào.? Sẽ là câu nói từ người bạn tâm, nhưng anh cảm thấy khó chịu, ngột ngạt. Đừng hỏi nữa anh muốn yên. Câu an ủi sẽ gọi lại ông sau, là câu từ chối khéo léo y như rằng không bao giờ đến phiên mình. Những lần thất vọng đã làm anh có kinh nghiệm hơn trong thú đau thương. Việc gì đến sẽ đến, chưa tới phần là chưa có. Câu nói buông thõng ngắn gọn ở Vân .Ý trời. Phải. Ý trời. Câu an ủi đơn giản xúc tích nhất chấm dứt mọi chuyện.

Anh trở lại chợ của người bạn. Gọi là chợ cho oai, thật ra chỉ là căn tiệm nhỏ bán đủ thứ từ thực phẩm tươi, cá khô, đồ hộp. Cái giờ khắc lơ lửng giữa trưa chiều hình như vắng khách. Anh cần mua vài thứ lẻ, cần có chỗ nghỉ chân. Giờ này là lúc anh chàng bạn đổi phiên cho cô vợ. Khi anh bước vào, vừa kịp cái giọng oang oang trách móc, ra lệnh của người vợ bạn kịp tốp lại. Chị chào anh như đã quá thân quen với khách hàng, cùng lúc một tay cầm chìa khóa xe bước ra.

- Cái gì nữa đó bạn hiền, lại gây gỗ hả? Ngạn hỏi.

- Kệ bà ta, cái tật ham nói đủ điều.

Hình như Mạnh nhẫn nhục đã quen, trước nhiều lần lần lướt ở vợ, kể cả lúc có Ngạn.Theo Mạnh chuyện lớn thành nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Vậy là yên chuyện. Mấy câu đối thoại trong phim bộ Hồng Kông đã đi vào đời sống ngôn ngữ anh ta lúc nào không hay. Là bạn học từ quê nhà, tính tình trung thực. Mạnh may mắn như câu nói lù khù có ông Cù độ mạng. Anh không thành công với chữ nghĩa, nhưng vừa đủ với công cuộc làm ăn, với đời sống vợ chồng. Một tay vợ anh ăn nên làm ra, Mạnh phụ vợ với sức vóc to con của mình. Không con cái, không lụy phiền. Anh như người độc thân, có chỗ gửi gắm tâm hồn tựa tượng. Nhìn lấy bạn Ngạn muốn theo gương sống dễ dãi, thoải mái với chính mình. Mặc kệ, thế đứng sau lưng người đàn bà cho gia đình yên ấm.. Nhưng không hiểu sao, tự ái lúc nào cũng dâng cao. Ngạn tự tin vào bản lãnh mình, và những thói thúc không biết phát xuất từ đâu, đẩy cái nam tính của anh về phía trước.

- Ghen tuông hả?

- Có đâu, chuyện người ta đem vào nhà mà cãi.

- Có con đi mọi chuyện sẽ dịu lại. Ngạn khuyên.

- Muốn chứ, nhưng không biết lỗi của ai.

- Có đi khám không?

- Không, để tránh mặc cảm cho cả hai. Lâu ngày quen rồi, đôi lúc thấy buồn, nhưng xứ này có thì giờ đâu lo toan mấy chuyện đó. Tiền bạc làm mình thực tế hơn, nhất là ở đây mỗi ngày nghe chuyện bàn dân thế sự, nghe than phiền chuyện con cái, thấy mà phát ngán. Lấy chuyện người ta nghe ra an ủi với chính mình.

- Vậy cũng tốt. Ngạn cười thông cảm.

- Có gì lạ không, nhận việc chưa?
- Đang xin trợ cấp thất nghiệp.
- Kẹt nổi tao với mấy bạn bè, không thể để mấy giúp ở đây, dưới quyền xài xể của bà vợ nhà.
- Bỏ chuyện đó đi, tao có chuyện nhờ mấy nói với Vân.
- Khoan nói đã. Chuyện nhà tao chưa xong.
- Chuyện thật giả? Ngạn hỏi lại.
- Thật hay giả cũng là đề tài, có gì quan trọng.

Rồi Mạnh nói. Chuyện là thế này. Linda. Nó tên là Linda. Hai mẹ con sống chung một nhà. Từ những bất đồng ở người mẹ bỏ bịch với người đàn ông khác. Nó bỏ học, bỏ nhà đi cặp kè với bọn cùng tuổi. Cô nàng sống thác loạn bất cần đời, như muốn đổ lỗi cho người mẹ đã tạo nên hoàn cảnh này. Người đàn bà khổ sở vì con, bà ta thơ thần kiếm cùng khắp. Lúc đưa con trở về lại tiếp tục cãi nhau. Kết quả là lần nữa cô nàng xách gói ra đi.. Người mẹ dù đau khổ xót xa, cũng không thể hạ mình năn nỉ đưa con ở lại. Khoảng tháng sau, khi cô gái hồi tâm chuyển ý, sau nỗi chán chường, hết bạn hết tình. Lúc này đây cô ta mới nhận chân cái tình gia đình là cần thiết.. Cô quyết định trở về nhà. Trong lòng cô sắp sẵn bao điều để nói với mẹ. Khi còn hai khoảng đường nữa tới nhà thì mấy biết không?

Mạnh dừng lại lúc này, bỏ lửng.

- Cái gì xảy ra hả?
 - Tai nạn, hai xe tông nhau, không biết lỗi ở ai, cùng quá tốc độ.
- Cô gái được đưa vào bệnh viện cấp cứu, vết thương trầm trọng không qua khỏi. Trước phút từ giã cõi đời. Cô ta mong mỗi một điều nguyện. Chuyển đến mẹ lời xin lỗi thứ tha.. Cô y tá lắc đầu từ chối. Mặc cho bệnh nhân van nài nhiều lần. Cô y tá nín thinh.
- Người gì không lương tâm vậy. Ngạn bực dọc.
 - Thế mới đáng nói. Mạnh hỏi. Theo ý mấy có nhận chuyển dùm không?
 - Bà ta sợ phiền lụy vương vấn à?

Khi người nữ y tá bước ra khỏi phòng. Cô gái đã tắt thở. Bà ta đôi mắt đỏ hoe, nén đi xúc động. Một cô bạn trách cứ. Nhận bừa đi, sợ ma à. Có thể mà cũng không làm được, giúp tâm nguyện người ra đi lần cuối.

- Ở xứ này ai cũng sợ lụy đến thân. Ngạn thở dài
- Phải đâu. Mạnh kể tiếp. Sau rõ ra, người mà cô dựng xe chính là mẹ cô vừa rời khỏi nhà, chết liền tại chỗ, theo lý lịch của cảnh sát cung cấp, hai xe có cùng địa chỉ đăng ký. Đó là lý do bà không nhận, không thể nói gì khác với người sắp chết. Cả hai đều về với Chúa, còn ai để bà chuyển đến lời xin lỗi. Bà không muốn gánh đi cái phần không bao giờ có cơ hội làm được
- Chuyện đến đây là hết, thấy cái hạnh phúc tao ngộ chưa?
 - Hình như có đọc, có nghe ở đâu câu chuyện này rồi. Ngạn nói.
 - Mới thường thức, mới nghe hôm qua là mới chứ gì. Ở chốn này chợ búa, ông nào làm chính trị cũng vào đây mua gạo nấu cơm, người mình mà, làm sao bỏ cái vương vấn đó được. Thực tế là vậy.
 - Nói với mình câu chuyện này chi vậy?.
 - Sẵn đề tài, cho mấy nghĩ lại.

Với Ngạn hình như đã đủ cho một ngày chờ đợi. Từ giã anh bạn nói khổ. Ngạn trở về. Giờ này không chắc Vân có mặt. Anh muốn chờ coi thái độ ở Vân lần cuối. Lần đầu tiên trong tháng nay, anh cảm thấy lòng mình dịu xuống, sống thứ tha, còn được bao lâu ở một định mệnh an bày. Chính anh, anh đã bày vẽ, chính anh đã chủ động mọi vấn đề, có trách móc rồi cũng không đi đến đâu. Cái triết lý nhịn nhục, cũ chỗ này mới chỗ kia, đôi khi lại đúng cho tuồng đời nhiều lần lặp lại...

Vân đón anh với gương mặt lặng lẽ. Hình như Vân còn ngại với lần gây gổ qua. Trong Vân có mặc cảm phạm tội nào để anh nhìn thấy? Ngạn trở về nhà. Tôi đi kèm trong anh. Lại hỏi tôi là ai à? Là Ngạn. Là người đàn bà sống trong anh, với những giận hờn ganh ghét chua cay, muối mặn. Ngạn không thể rời xa tôi. Cái tình cảm êm đềm dịu ngọt, chính tôi đã nói dùm Ngạn, nói với người đàn ông khuất lấp trong cơ thể Vân sự đòi hỏi. Không tin tôi à. Lại gương soi đi, đôi khi bạn có nhận ra rằng, đôi lần bạn đã yêu, đã làm những chuyện không do bạn muốn. Vậy mà vẫn xảy ra. Từ đâu vậy?. Hỏi có nghĩa là trả lời. Có phải còn có tôi trong hơi thở, trong đời sống vay mượn lẫn nhau?

Ngạn chờ đợi câu hỏi của Vân như mọi hôm. Anh sẽ trả lời thật dịu dàng, không câu gắt. Nhưng bỗng dưng, anh thấy hôm nay Vân đẹp lạ, như trái chín vừa độ nở, như tình yêu đầu đó ướt đẫm sương đêm. Cái nụ cười. Gương mặt ở người chị, ở người tình cũ một thời đảo điên trong tâm hồn Ngạn... Tiếp theo là lời hứa

dắt dìu một tình yêu tiếp nối, qua hình bóng đi suốt quãng đời còn lại này. Sống dùm em đi Ngạn. Sống dùm những thứ tha. Giọng của chị Vân..

- Hay là mình có con đi Ngạn, anh Ngạn.

Vân nói khế, vừa đủ Ngạn nghe. Cũng là câu nói này, mới đây không lâu anh đã khuyên Mạnh . Anh nhìn vào thân thể Vân như dọ hỏi, không tin từ miệng Vân thốt ra.

- Em không muốn làm kịch sĩ trong đời sống nữa à?

- Em muốn chúng ta có những ràng buộc nhau hơn.

- Tự dưng sao hôm nay em nói điều này?

- Em muốn trở thành người bình thường.

- Chính anh, anh cũng muốn trở thành người tầm thường.

Vân cười vui. Là thực hả? Em đang sống với chính mình đây.

Thực hay không, có nghĩa gì? Ngạn đang muốn làm lại cuộc đời. Lúc mà anh đang muốn sống kịch với chính mình, thì Vân bỏ cuộc. Ngạn muốn nhìn thấy ở Vân, không phải là hình bóng cũ, không là những rớt ròi ở tình vay ý mượn. Một đứa con? Tự dưng Ngạn phân vân. Có thể nào những điều mình nghĩ trước đây là không thực. Con mèo cái đi đêm có lúc cũng trở về. Có phải vậy không hay cái tôi ở mình đôi lúc lớn quá, chỉ nghĩ, thấy những gì theo tiếng thị phi. Vân vẫn bình thường trong tình yêu anh. Thân xác còn đó, thơm nồng niềm hoan lạc trước mặt. Điều anh lo toan bây giờ, khi hai con người muốn trở thành thực với chính mình, bỏ đi cái tham vọng, sân si, liệu có hơn chằng hoàn cảnh trước. Cuộc sống đôi lúc che đậy cái tôi dối trá, lại là một hạnh phúc cho người khác?

Vân nghĩ gì? Ngạn nghĩ gì? Tôi thấy cả hai đứng yên. Bạn nghĩ gì trong phút giây này. Người đàn bà trong anh là tôi, cái tôi ẩn náu mệt mỏi. Giọng văn chương thi phú ở anh trốn đâu mất? Sao không nói dùm tôi? Sự thể phải như thế nào?

Lúc này mà có ông Bùi Giáng, chắc cái miệng móm của ông sẽ cười huề, mà thơ rằng:

Thời và thể- thể theo thời dịch biến.

Thời tùy thân thuận thể nhịp vui buồn.

Còn tôi, tôi muốn ngủ yên, một giấc dài cho thể sự. Bạn đã thấy dung nhan tôi rồi đó. Chỗ kết thúc cũng là chỗ bắt đầu.. Một ngày, một đời, một vòng tròn xoay, bản sắc của hỉ, nộ, ái, ố.

Chấm hết hay nhiều chấm?... Tùy.

Hoài Ziang Duy